

KONCERTS. KURA NEBIJA

DZIESMU TULKOJUMI LATVIEŠU VALODĀ

Dzeltenais Eņģelis

Vakarīgajos restorānos,
Parīzes balagānos,
Lētā elektriskā paradīzē
Visu nakti lauzu rokas
Dusmās un mokās
Un kaut ko ļaudīm žēlabaini dziedu.

Strinkšķina, gauđo džeza grupas,
Un dusmīgi pērtīki
Man atnīrdz sakropļotas mutes.
Bet es, greizis un piedzēries,
Saucu tos okeānos
Un bārstu tiem šampanieti ziedus.

Un, kad pienāk rīts, es klaiņoju pa miegainu bulvāri,
Kur izbīlī no manis aizbēg pat bērni;
Es – nogurušais vecais klauns, es vicinu kartona zobenu,
Un mana kroņa staros nomirst dienasgaismas.

Strinkšķina, gauđo djeza grupas,
Dejo pērtīki
Un nevaldāmi sagaida Ziemassvētkus;
Bet es, greizis un piedzēries,
Esmu aizmidzis pie klavierēm
Šajā mežonīgajā dunojā un svinēšanā.

Tornī sit kuranti,
Aiziet muzikanti,
Un eglite ir izdegusi.
Sulaiņi apdzēš sveces,
Sen noklusušas sarunas,
Un es vairs nevaru pacelt seju.

Un tad no nodzisušās eglītes klusām noleca dzeltenais Eņģelis.
Un teica: „Nabaga Maestro, Jūs esat noguris, Jūs esat slims.
Runā, ka Jūs zaņķos naktis dziedot tango.
Pat mūsu krietnajās debesīs visi bija izbrīnīti.”

Un, aizsedzis seju ar rokām, es uzklāsiju nežēlīgo runu,
Ar fraku slaukot asaras, sāpju un kauna asaras.
Bet augstu zilajās debesis izdega Dieva sveces.
Un skumjais dzeltenais Eņģelis klusām izgaisa,
neatstājot pēdas.

Nomierini mani

Nomierini mani,
Saki, ka tas ir joks,
Ka tu kā agrāk
Joprojām esi mana!

Nepamet mani!
Man ir bezgalīgi baisi,
Man ir tik mokoši,
Tik briesmīgi bez tevis!...

Taču tu aiziesi, auksta un tāla,
Ietinusi sirdi zidā un šinšillas kažokādās.
Nenicini mani! Neesi tik cietsirdīga!
Lai man šķistu,
Ka tu vēl esi mana!...

Palestīnas tango

Aicina, skan, sauc, dzied ceļš.
Vēl gurdina, vēl reibina pavasaris.
Bet dzīvot vēl atlicis tik nedaudz,
Un deniņos balo sirmums.

Tek, skrien, lido, steidz rūpes.
Un dūmakainā tālē aiztek gadi.
Un kāds tik uzstājīgi un maigi
Mūs uz mūžu aizved prom no dzīves.

Un tikai sirds zina, sapņo un gaida,
Un mūžam mūs kaut kur sauc,

Turp, kur aizlido un izgaist skumjas,
Turp, kur uzzied mandeļkoki.

Un tajā pasaules malā, kur nav ne vētras, ne cīņu,
Kur no debesīm list zelta kūtrums,
Vēl tiek dziedātas kādas lūgšanas,
Sagaidot maigo un kluso mīlo dienu.

Un ļaudis tur ir kautri un viedi.
Un debesis tur ir kā zilgans stikls.
Un man, nogurušam no meliem un pūdera,
Man ar viņiem bija klusi un gaiši.

Tad lai sirds zina, sapņo un gaida
Un mūžam mūs kaut kur sauc,
Turp, kur aizlido un izgaist skumjas,
Turp, kur uzzied mandeļkoki.

Aktrisītes

Es zinu šīs aktrisītes,
Uzmācīgas, viltīgas un stūrgalvīgas,
Liekulīgas dzīvē, maigas ģērbtuvēs,
Kur katru vakaru kādai ir benefice.

Viņas skumst, veltīgi iemīlējušās
Pašas sevī – Ofēlijas un Džuljetās,
Viņas jau sen ir dziļi nelaimīgas,
Bet pretmīlu gūt panākumu nav.

Bet līdzās dzīve. Viņas nepamana,
Ka kaut kur ir gan saule, gan mīla,
Viņas mirst svešos panākumos,
Un nomirstot no jauna atdzimst.

No greizsirdības, no dedzinošām sāpēm
Viņas sadeg reizi par visām reizēm.
Un naktis apraud lomas,
Kuras nekad nav spēlējušas.

Es atpazīstu viņas pēc manāmām trīsām,
Pēc karstām rokām un alkatīgu acu spīduma.
Viņu saruna atgādina arī
Kaut kādu lugu atpazīstamo pārstāstu.

Traģiski neaugligas ir viņu pūles.
Bet, cieši ticot, ka sagaidīs dienu,
Kā taurenīši viņas apdedzina spārnus
Bengāliskās uguns aukstumā.

Un, iznesot pierastās paplātes,
Dziļi noslēpjot skumjas un naidu,
Viņas vairs neuzdod jautājumus,
Un tikai istabeņu lomās spēlē karalienes.

Kokaīniste

Ko Jūs tā raudat, vientuļais nabaga bērniņ,
Kokaīna krustā sista Maskavas mitrajos bulvāros?
Jūsu bērnišķo kaklinu tikko sedz boa,
Noplūcīs, viscaur slapjš un smiekliņgs – gluži kā Jūs...

Jūs jau saindējis rudenīgo bulvāru slapjdraņķis,
Un es zinu, ka Jūs varat ar kliedzienu izlēkt no prāta.
Un, kad Jūs baismīga nomirsiet uz šī soliņa,
Jūsu ceriņkrāsas liķīti autā ietīs tumsa...

Tāpēc neraudiet taču, mans vientuļais nabaga bērniņ,
Kokaīna krustā sista Maskavas mitrajos bulvāros.
Savelciet labāk ciešāk uz kakla boa
Un dodieties turp, kur neviens jums nejautās, kas Jūs esat.

Ārprātīgais leijerkastnieks

Katrū dienu zem lodziņa
Viņš uzvelk leijerkasti,
Monotonu un miegaini viņš dzied par vienu un to pašu.
Raud senās debesis,
Lietus mērcē pērtīķīti,
Padzīvojušu aktrisi ar nogurušu seju.

Tu nogurušais klaun, tu smiekliņais komediant,
Ar atkailinātu dvēseli, tu nepazīsti kaunu!
Apklusti, apklusti, apklusti, ārprātīgais leijerkastniek,
Manas dziesmas man ir jāaizmirst
Uz visiem laikiem, uz visiem laikiem!

Traucas trakā lode
Un lido bezgalībā,
Un ap to aplipuši smiekliņi kukainīši.
Sitas, griežas, dūc
Un, cerot uz mūžību,
Izgaist kā dūmi, neko neuzzinot.

Bet augstu augšā laiks, vecais krāpnieks,
Kā putekliņus no ziediem no viņiem nopūš gadus...
Apklusti, apklusti, apklusti, ārprātīgais leijerkastniek,
Šo dziesmu mums labāk nezināt
Nekad, nekad!

Mēs esam rudens lapas,
Mūs visas noplēsusī vētra.
Mūs dzenā un dzenā vēju pulki...
Kurš gan mūs nomierinās,
Bezgalīgi nogurušos,
Kurš norādīs mums ceļu uz šo Pavasara valstību?

Vai tas būs pravietis vai vienkārši krāpnieks,
Un uz kādu tad paradīzi mūs aizdzīs?...
Apklusti, apklusti, apklusti, ārprātīgais leijerkastniek,
Šo dziesmu mēs nespēsim aizmirst
Nekad, nekad!

Aizkulīsēs

Jūs stāvējāt teātrī stūrī, aizkulīsēs,
Bet aiz jums, skandējot vārdus,
Frizeris, sufleris un aktieri ar aktrisēm
Klusīnām bāra mani.

Kāds jauni šņāca: Jauns, bet pārgalvīgs gan.
Lūk, kurš māk vazāt aiz deguna.
Un tad jūs teicāt: Klausieties, mazais,
Vai drīkstu jūs klusīnām mīlēt?

Ir beidzies koncerts... Atceros stepi, baltu kā sniegs,
Stacijā jūsu liego palocišanos.
Šajā vakarā jūs bijāt īpaši maiga
Kā gaismeklis pie senām ikonām.

Bet pēc tam pilsētas, stepe, ceļi, klajumi...
Es aizmirsu to, ko negribētu aizmirst,
Un palika tikai frāze: Klausieties, mazais,
Vai drīkstu jūs klusīnām mīlēt?

Sarasates koncerts

Jūsu mīlākais – vijolnieks, viņš ir sirms un ar kupri.
Viņš Jūs mežonīgi apskauž, nemil un sit.
Bet, kad viņš spēlē „Sarasates koncertu”,
Jūsu sirds kā putns lido un dzied.

Viņš ir mīlākais pēc aicinājuma. Viņš zina noslēpumus
Un māk no sievietes iztaisīt „nulli”...
Bet, kad sāk skumt viņa flaželeti,
Viņš ir dievišķs princis, viņš ir iemīlējies Pjero!

Viņš jūs ir saburzījis, salauzis, apzadzis, atnēmis patību.
Femme de luxe viņš ir pratis pārvērst par femme de chambre.
Un sen jau vairs nav modē, sen nav piedienīga
Jūsu kurmjādas žakete ar vieglu ambras smaržu.

Gan nogurušajā sejā, gan izturēšanās manierē
Jums parādījusies gan nevēriba, gan kūtrums.
Vai gan drīkst tik rūgti, tik ļauni apsmiet?
Vai gan drīkst mīdīt ar papēžiem cerīus?...

Un, kad Jūs, ciešot no bezkaunīgiem glāstiem,
Klusī raudat kaut kur kaktā bez elpas, -
Viņš spēlē Jums savu „Sarasates koncertu”,
No kura dvēsele pielist ar asinīm!

Kēmīga, nevajadzīga, slimā un izplūdusi,
Ienīstot viņu, nicinot sevi,
Jūs piedodat visu par „Sarasates koncertu”,
Nevaldāmi, neprātīgi un slimīgi mīlot!...

Bez sievietēm

Cik labi ir bez sievietēm, bez frāzēm,
Bez rūgtiem vārdiem un saldiem skūpstiņiem,
Bez šīm mīligajām, pārāk godigajām acīm,

Kas jums melo un vēl ir uz jums greizsirdīgas!

Cik labi ir bez teatralām scēnām,
Bez gariem „cēlsirdīgiem” skaidojumiem,
Bez šim histēriskajām neuzticībām,
Bez šim aizkavētajām nožēlām.

Un cik smieklīga ir bezjēdzīgā spēle,
Kur zaudējums ir liels, bet laimests – niecīgs,
Kad jūsu partneri ir blēži,
Un izstāties no spēles vairs nav iespējams.

Cik labi ir ar draugu divatā
Sēdet un klusām dzert parastu skotu visķiju,
Un smaidot atcerēties par to,
Ka ar šo dāmu jūs kādreiz esat bijis tuvs.

Cik labi pamosties vienam
Savā jaunajā vecpuiša mitekli
Un zināt, ka jums nevienam nevajag
Atskaitīties, nevienam pasaule!

Un, lai nedaudz atspēlētu zaudējumu,
Ar viņas draudzeni uzsākt nevainīgu flirtu
Un kaut kā nebūt pasargāt
Vienkāršo vīrieša patmīlibu!

Mazā balerīna

Es esmu maza balerīna,
Vienmēr mēma, vienmēr mēma.
Un pantomīma pateiks vairāk
Nekā es pati.

Un man šodien aizkulisēs
Karaklis atsūtīja
Iemilējies baltas narcises
Un naktsvjoles.

Un, apvaldot naida bezspēku,
Draudu pārpilna,
Man uzsmaidija karaliene
Smaidi caur asarām.

Bet mājās mazā kambarīti
Slimā māte
Man balles kruzuļus
Pāršūs.

Un nebēdājoties lāpis
Manu triko.
Un domās aizmiegot,
Ka man ir viegli.

Es esmu maza balerīna,
Vienmēr mēma, vienmēr mēma.
Un pantomīma pateiks vairāk
Nekā es pati.

Bez zina mitrais spilvens
Nakšu klusumā,
Ka es esmu pieaugušu bērnu
nogurusi spēlmantiņa.

Zilā un tālā okeānā

Jūs šodien esat maiga,
Jūs šodien esat bāla,
Jūs šodien esat bālāka par mēnesi...
Jūs lasījāt dzejas,
Jūs skaitījāt grēkus,
Jūs esat klusa gluži kā bērns.

Jūsu mēļais abats
Būs patiesi priecīgs
Un atlaidis grēkus uz labu laimi...
Aizmetiet savas domas,
Vietas pietiks paradīzē...
Jūs aizmīgīsi, bet es jums uzdziedāšu.

Zilā un tālā okeānā,
Kaut kur ap Ugunszemi,
Peld mēļā miglā
Mīruši, sirmi kuģi.

Tos vada akli kapteiņi,

Kas kaut kur sen noslīkuši.
No rīta viņu mēmās karavānas
Klusām nolaižas dibenā.

Gaida tos okeāns savos apskāvienos,
Viļņi skandot viņus sveicina.
Briesmīgi ir viņu bezspēcīgie lāsti
Austošās dienas saulei...

Klasiskās rozes

Tajās dienās, kad dzima sapņi
Cilvēku sirdis, dzidri un skaidri,
Cik skaistas, cik svaigas bija
Manas brīnišķās, debesīlās zemes rozes.

Gāja gadi. Un visur līst asaras.
Nav ne zemes, ne to, kas zemē dzīvoja...
Cik skaistas, cik svaigas tagad ir
Pagājušo dienu atmiņu rozes.

Bet dienas iet. Jau pieklust negaiss.
Atgriezties mājās nogurušais meklē taku.
Cik skaistas, cik svaigas būs
Manas zemes man kapā iemestās rozes!

Tulkojusi Evita Mamaja